

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus pper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p style="text-align: center;">ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ</p> <p style="text-align: center;">LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p style="text-align: center;">PREU DE SUSCRIPCIÓ</p> <p style="text-align: center;">Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

JOSEPH VALERO.

JOSEPH VALERO.

Doném avuy lo retrato del eminent actor espanyol, que hauria sortit la senmana passada, a no haver mediat una mala inteligencia del compaginador.

No obstant, també avuy es oportuna la publicació de aquest retrato.

La senmana passada havia de acompanyar la descripció de un dels triufos més grans que ha tributat a un actor dramàtic lo públich de Barcelona.

En la senmana present lo doném per acompanyar una de las noticias més tristas que podria escriure la nostra honrada ploma.

* * *

Han de saber que Joseph Valero, que ab los seus 75 anys, es avuy per avuy lo primer actor dramàtic que conta Espanya, y ho dihèm sense ofensa de ningú, porque qui no l' admira 'l venera, Valero que ha passejat la gloria de l' escena espanyola, no sols per la Península, sino per tota l' América, venia figurant com a *professor honorari* del Conservatori nacional, desde l' any 1835, es a dir, desde 48 anys endarrera.

L' any passat, en reconeixement de sos mèrits y serveys, lo ministre de Foment D. J. L. Albareda, a instigació de la Junta de Escritors y Artistas, s' honrà narrantlo professor efectiu, creantse al efecte una Càtedra superior de perfecció en la Declamació, que aquest any devia passar a ocupar l' eminent actor.

Donchs bè, aquest any, lo successor del Sr. Albareda, lo Sr. Gamazo, a pretext de economias, ha ratllat del pressupuesto aquesta càtedra, deixant cessant al aplaudit actor, gloria de l' escena patria, avans de que pogués pendre possessió del seu càrrech.

Tal es la noticia que ha arribat a nostres oïdos, omplintnos de dolor com a admiradors del artista y de vergonya, com a espanyols.

* * *

No hém de fer comentaris; que judici 'l públich. Quan las personas que han desballestat l' Espanya desde 'l ministeri disfrutan la prebenda de una considerable cessantia, es molt sensible que las eminencias del art que tant grans serveys podrian prestar al teatro en la dificil ensenyansa de la declamació, ensenyansa que tots los governs civilisats amparan, desarrollan y protegeixen, es molt sensible, repetim, que sufreixin tals desaires, en los moments en que—traballadors incansables—fascinan al públich y l' arrebatan, donant probas de son portentós talent.

De manera que quan lo públich idolatra al actor, lo govern l' expulsa de l' Escola nacional, abont havia de entrar, presidit de una carrera la més llarga y gloriosa, la més honrosa y digna pèl teatro espanyol, y

ab un nomenbrament a la mà qu' era lo clar mirall de sos mèrits.

Nosaltres creyém que la cosa s' remediara. Impossible que l' impremeditació de un ministre ó tal vegada 'ls resultats de una intriga urdida entre la sombra, dongan per resultat la cessantia de Valero.

Lo digne decà dels actors espanyols t'è molts admiradors y moltissimas personas de valia que l' estiman y 'l veneran, y aquestas un cop s'apigan la noticia, no pararán fins a lograr que Valero siga restituit a la seva càtedra per honra y gloria del país, perque tractantse de un anciá septuagenari, enamorat del seu art com un adolescent, no hi ha dret de ferlo passar desde l' Escola de Declamació a la trista escola del desengany.

J. R. R.

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Los catòlics cada dia v'án tornantse més materialistas: francament, si aixó continúa no sé [p]ás fins ahont anirém a parar.

Regirant aquest dia periòdichs neos francesos per enterarme una mica de las vicissituds de la terrible malaltia que afligeix al Conde de Chambord, aquest pobre rey *hojalatero* que a copia d' enarbolar la bandera blanca s' ha quedat en blanch y sense saber quin gust t'è la llista civil, vaig topar ab una subscripció oberta pèls legitimistas, que t'è quatre dotzenas de bemols.

Un arquebisbe presideix la comissió y en una circular dirigida als fiels se 'ls recomana que contribuixin ab la quantitat que bonament pegan ó vulgan, a fi de comprar ab la suma que s' arplegui una rica custodia d' or, si Dèu Nostre Senyor permet que 'l conde de Chambord se curi.

Y pèl cas de que s' mori, diu la circular, se tornarán puntualment als suscriptors las quantitats recaudadas.

Es a dir: los legitimistas francesos fan lo següent tracte ab Dèu: ¿Curas al conde de Chambord? Conta ab una custodia d' or. ¿No 'l curas? Donchs, renyits: no hi ha custodia.

Qualsevol diria, en vista d' aixó, que s' han trastocat los termes del capitol primer del Génesis. Aviat per las iglesias se dirá: «L' home ha creat a Dèu a imatge y semblansa seva.»

No deixa de ser xocant que l' home, ó millor dit lo legitimista, tinga de Dèu qu' es la suprema justicia, la suprema bondat y la suprema misericordia, una idea tant mesquina que fins arribi a figurarse que prometli una custodia d' or, de vil metall, arribará a cambiar los seus designes y a esmenar los decrets que haja dictat respecte a la sort de una existència.

¿Y ab la franquesa ab que 'l tractan!
¿Ah! ¿Es a dir que no t' hi vols avenir? ¿Es a dir que permets que 'l conde de Chambord se mori, y no fás cas ni de una custodia d' or?... Donchs bueno, fés lo que vulgas: nosaltres torném a embutxacarnos los quartos... y ¡abur!

Francament, no obran de distinta manera aquells senyors de quaranta cinch a cinquanta anys que solen perseguir a las criadas de servey. Entran a cal argenter, compran unas arrecadetas ó bé uns botonets de més ó menos preu y al dirigirse al seu *adorado tormento*, tot dibentli alguna cosa a la orella que fá venir los colors a la cara a la pobre raspa ignoscent, miran si obrint l' estuig de las arrecadetas poden enlluernarla y ferla caure. ¿Allarga la mà y las pren? Victoria. ¿Las retxassa?... «Aixó ray, filla, no t' afligeixis, serán per un altra.» Y ¡catacrach! tancan l' estuig y se 'l tornan a ficar al infern de la levita.

¿Hém de anar al enterro del conde de Chambord? ¡Catacrach! Alló de la custodia d' or s' ha tornat aygua-poll.

Acaba de constituirse a Barcelona una piadosa associació que s' ha posat desde 'l primer moment baix la presidencia del *Ordinari*, al objecte de combatre la blasfemia.

La idea vá neix de uns quants arquitectos capassos d' omplir lo mon de iglesias si troban qui las pagui, y a ells van associarse tot desseguida cinch ó sis capellans de punta capassos per la seva part de fer produhir com las millors finquetas a todas las iglesias que 'ls arquitectos fabriquin.

No pretench abonar la blasfemia, ni las malas paraulas, ni 'ls modals bruscos que tant impropis son de un poble civilisat; pero 'm sembla que la piadosa associació que s' ha emprés la difícil tarea de combatre aquest vici, t'è de lograr bèn poca cosa pèls camins que pensa seguir.

Diu que buscará 'l concurs de las classes obreras, de las associacions catòlicas y de la premsa. Bueno: doném per suposat que ja t'è 'l concurs de la premsa, de las associacions catòlicas y fins de las classes obreras. ¿Y després?

Per combatre la filoxera s' emplea 'l sulfuro de carbono: per combatre las pulmonias l' alcohol: cada plaga, cada malaltia t'è 'l seu remey indicat. ¿Quin es lo remey contra la plaga de la blasfemia?

L' Associació l' indica: l' instrucció religiosa. ¿Y la manera de que 'ls blasfemos deixin instruirse?

N' hi ha un' altre de més fort diu l' Associació: «s' acut a las autoritats, invocant si es necessari 'l dret constituhit, segons la legislació vigent.»

¡Bravol! De modo que un dia, sense voler, a un carrer se n' hi escapa un dels seus davant de un parell de senyors de l' Associació: ja hi ha dos testimonis per acusarlo davant de l' autoritat; ja l' acusan, ja l' hi plantan una multa... ¿Y qué succehirá? Qu'è si avants n' ha dit un sense voler, al véures obligat a rascarse la butxaca, n' hi sortiran de la boca a reguitzells, un xorro, capás de fer caure d' espatllas a la autoritat y a tota l' Associació de la *Pia union del Corazon de Maria y San Francisco de Sales*.

Y vels hi aquí com la Associació lluny de combatre la blasfemia, pot arribar encare a fomentarla.

Desenganyinse, per extingir las malas paraulas lo que s' necessita es molt barnis social, molta instrucció civil, molta cultura, molt teatro, molt ball, molt respecte a la dona. Un periòdich recorda ab gran oportunitat que Clavé ab las sevas societats corals vá fer més en contra de la blasfemia, que un regiment de missionistas dels que avuy dia corren per aquestas tronas de Dèu, per l' istil d' aquell de Cadaqués que fá pochs dias parlava de un *famer plè d' àngels*.

Mentres una part del clero no deixi 'l rapé, y no dugui la sotana neta y la teula bèn lluenta; mentres no procuri perdre aquella intransigencia que guarda davant de la civilisació moderna, y no s' fassa càrrech de lo qu' es lo mon—no un enémich del ànima com pretenen ells—y hasta m' atreviré a dir: mentres no sigan pares de familia y homes com los altres, las sevas predicacions contra un vici fill de la mala educació y de res més, no produhirán cap efecte. Per ensenyar l' educació, lo primer que s' necessita es tenirne.

Per la mèva part baix lo punt de vista civil y social me proposo combatre aquest vici, y quan tinga de dir un renech—devegadas se necessita per donar energia a la frase—¿no saben qué fare?

Estrenyeré las dents y diré ab rabia:
«¡L' encarnació del fill de Dèu en las entranyas purissimas de Maria Santissima!»

Lo qual sembla una blasfemia y es una frase bèn catòlica.

Acabém aquesta crónica tal com l' havém comensada: catòlicament.

Ja tenim bisbe nou: lo bisbe de Cádiz. Es catalá y 's diu Catalá: catalá de noms y de fets. Doném l' enhorabona als catalanistas.

M' assegurán qu' es fill de Arenys y que t'è la boyna proscrita del seu equipatje.

¡Pobre *Correo Catalan!*
¡No se 'n fará pochs tips d' admetllas de Arenys de aquellas tant duras!

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Las companyas extrangeras acostuman a dur un repertori limitat d' obras molt bèn ensajadas y ajustadas, ab las quals recorren los principals teatros de Europa. Lo repertori dels nostros actors es inagotable, y si no donessen tres novedats a lo menos cada senmana, 'l públich no estaria content y no aniria al teatro.

Aixis, de dijous a dijous, en Calvo ha representat *El vergonzoso en Palacio*, *El príncipe Hamlet* y *Luna de miel*, sens perjudici de llegir, com ell sab ferho. Un *Idilio* de Nuñez de Arce, aquell poeta que desde fá alguns mesos ha cambiat la lira de la poesia per las brevas de Ultramar.

Vico no s' ha dormit, y a mes de *La Levita* y *En el puño de la Espada*, ha celebrat lo seu benefici ab *Guzman el Bueno*. Res va faltar en lo benefici del simpátich actor, ni gent, ni aplausos, ni regalos. Vico vá representar un *Guzman* molt sentit. ¡Ell qu' estima tant a la familia, obligat a tirar lo punyal per sacrificar al seu fill, avants de permetre la rendició de la plassa de Tarifa! Naturalment, vá posarhi tot lo cor.

Però l' obra de la senmana ha sigut, sens dupte, *La escala de la vida* per Valero, Vico y Castilla. Aquesta producció, en la qual entre l' un y l' altre acte passan vint anys, se presta molt pèls actors que saben caracterisarse, y la companyia de *Novedats* no sols la fá bèn, sino que la vesteix admirablement. En l' últim acte Valero alcanza una ovació y en l' última escena Valero y Vico (pare y fill) arrancan estrepitosos aplausos ab sos transports de amor paternal y filial. Sembla que ho fassan de debó.

Al *Tivoli* s' ha posat la popular sarsuela *Los Sobrinos del Capitan Grant*, ab la novetat de presentarse 'l gran bufo Arderius a desempeñar lo tipo de

doctor. Bona execució y molts riallas. ¿Qué més se necessita per satisfacer al públich?

La *Gilella de Narbona* tréu lo cap intercalada ab altrás produccions. No ha tingut aquell éxit franch que 's mereix y era d' esperar.

La *Mascota* s' ha despedit del públich del *Retiro* anantse 'n intencionament a Reus y a Tarragona a albotrotar a la gent del camp, fins al primer de Agost que mudará de casa trasladantse al *Espanyol* ó siga a la casa pairal, que alli es ahont vá neix l' any passat.

Vallesi en tant nos ha fet coneixre un dels seus quartets, posant en compte de *Norma*, l' obra de Petrella *Jone*. Considerada l' execució en conjunt sorti un *lantino carquignnoli*; ma... val mitja lira no més y ab que la mitja lira tinga la meytat de las cordas, no s' pot demanar més. La senyora Castiglioni t'è una veu bastant robusta; pero una mica aspra. Figúinse una poma magdalena: t'è such, es agradable, pero agreja. La senyora Aimery estigué bèn: t'è una veu vibrant y canta ab expressió. Al Sr. Rubis ja 'l coneixiam, y esperavam alguna cosa més d' ell. A la güenta vá guardarse tot l' alé per l' ária del quart acte. Com a gran sacerdot vá debutar lo Sr. Gabella (bon nom per capellá). Per judicarlo esperarém a que canti alguna cosa de seglar. Lo baix Sr. Serra ha guanyat en veu, pero no en escola ni en maneras. L' orquesta regularment; pero 'ls coros...

«Non parliam, non parliam... sunno atrocci... ¡carám!»

Miss Lleona Daré treballa en lo Circo. Está feta una jamona; pero una jamona de primer ordre. ¡Quinas formas!.. Ju, ju, ju! Y conserva encare aquella admirable forza de dentadura que vá ferla célebre. Es veritat que avuy no fá l' efecte de avants, perque son molts las donas qu' en part ó partida l' imitan; pero cap fins are l' iguala ni en l' execució dels seus treballs, ni en la manera de executarlos, ni en l' elegancia ab lo vestir. Quan surt y tira la capa al públich está molt mona. Desde llavors, los cristalls de tots los jermelos deuen enlluernarla.

—¡Quinas dents t'è aquesta senyora! deya un pollo.
—No me 'n parlis, l' hi responia un company: unas dents capassas de menjarse una fortuna en quatre dias.

N. N. N.

PEGA.

La nit negra feya fástich, no hi ha que parlar de lluna, tal volta 'n degué fè alguna y no vá sortir per cástich.

De grossas y espessas brumas l' ample espay se carregava y 'l cel, com hi ha mon, estava més brut que un aixuga plumas.

Armant soroll y palestras feya un vent que no 'ls dich res: semblava que 'l mon en pes saltava per la finestra.

Las portas esbategavan fent un soroll infernal, lo carrer fosc, ni un fanal, ni 'ls dits de la mà s' clissavan.

De prompte, un tró de primera mugué un gran terrabastall, l' aygua caygué cap avall com si fos d' una manguera,

Y perque fes més efecte, a un llampech tot virolat seguía un tró cargolat que 'n duya altres de respecte.

Mullat com una granota y més lluent que 'l xarol corria al carrer del Sol (!) cap a veure la xicota.

Saltava si veyá un sot, no 'm feya por la mullena, l' aigua 'm nava per l' esquena com si fos un regarot.

Hi arribo al fi, jo pensava: —Corre, qu' ella 'ls instans conta... Dormia com una tonta sens pensar que jo 'm mullava.

La crido, res, no respon, y sense tenir paciència, pues ja se per experiència que t'è fort lo primer son,

busco un roch, sens més musicas, y com a tirá soch destra apuntant a la finestra pataplum, lo vidre a micas.

—Vaya quin cridar més bestia, diu, surtint tot enfadada: —¡Escolta!—Estich refredada vesten.—T'è causo molestia

Jo que per poder vení... —Tinch son l' humitat me mata; adéu.—Espera ¡Ob ingrata!

¡descastada, sach de brí! Mon dolor contars' no pot y per dar punt a la tasca, perdo 'l cap y caich en basca

(4) Aquest carrer buscantlo a Barcelona l' he trobat a Gracia.

de nassos á dins d' un sot.

D' aquell jorn qu' estich patint per un amor tant acuàtich y 'n guardo un dolor reumàtich que 'm fá anar coix tot sovint.

MISTER JHONSON.

ESQUELLOTS.

Apropòsit de l' obra pia creada per combatre la blasfèmia 'ns vé a la memoria un cert sermó que vá predicar un rector de un poble dels voltants de Barcelona.

«Germans meus, deya 'l tal rector, jo 'us donaré un remey segur contra 'l vici de renegar. Cada vegada que se 'us escapi una mala paraula, tiréu dos quartos á la caixeta de las ánimas del Purgatori.

Ja sé que 'ls pobres aixó no podrán ferho; pero aquests tenen un altre recurs. Quan á un pobre se l hi escapi una mala paraula, que culli una pedra y se la fiqui á la butxaca.

—Rebatua... vá exclamar un carreter. Diga, senyor rector, que al vespre jo ja 'm podria fé una casa.

Ja s' ha acabat la huelga de Sabadell, y á fé que ja era hora.

Los treballadors han tornat tots á las fábricas, reanudantse 'ls treballs com avants de la huelga.

May es tart quant arriba.

Ansia donchs, y á guanyar lo temps perdut.

Un polisson de nit vá donar una bofetada á un jove, prenent pretest de que aquest no l havia saludat. Després l embestí ab lo sabre y sortí d' un municipal que evitá tal vegada una desgracia.

Per lo tant ja ho saben: de nit quan trobin á un guindilla, tréguinse 'l sombrero.

Y si 'l guindilla está borratxo, un saludo fins á terra.

D. Francisco encara es á Madrid.

Segons sembla, en Sagasta ha fet negociacions per quedarsel.

Al véureli las patillas ara més llargas que may, ha dit als seus companys de presupuesto:

—Senyors, ¿no 'ls sembla que serviria per espantamoscas?

Y seria convenient que D. Francisco tornés.

Mirin que 'l Sr. Casas, presidint las sessions, s' en véu un bull. Fins té intens, segons diuhen, de sustituir la campaneta per la mitja cana.

Y será facil que al millor dia quan algú l hi preguntí:—¿Cóm vá tal assumpto.

Ell tot distret responguí:—¿A quan vá la llaneta? A s' s rals la cana l' últim.

Lo govern ha concedit una pensió de 30,000 rals al poeta Zorrilla.

D. Joseph, que siga l' enherabona.

Encara que per honra d' Espanya, jo preferiria que 'l pais, comprantli 'ls llibres l' hi fés guanyar 30,000 duros l' any.

Pero que hi farém: lo govern ab 30,000 rals paga la part dels dotze milions d' espanyols que no saben de llegir ni escriure.

Castelar apoyá en un magnífich discurs la proposició concedint á Zorrilla la pensió de 30,000 rals.

Citá l' exemple de totas las nacions que 's desviuhen pels seus poetas y 'ls recompensan.

Fins á Russia, l' Emperador enviá un dia un llibre enquadrernat al poeta nacional Pouckine: las fullas de aquest llibre eran bitllets de banch.

L' exemple té una segona part.

Pouckine rebé ab tanta alegria 'l llibre, que escrigué una carta al emperador, dihentli:

«He rebut lo tomo de l' obra que ha tingut á bé regalar-me: m' ha semblat molt hermosa y espero ab ansia 'l segon tomo.»

L' emperador l' hi enviá un tomo igual al primer, posant al final ab lletres molt grossas:

FÍ DE L' OBRA.

Los francesos s' han prés ab tant calor las corridas de toros, que últimament, á Beziere, las localitats se pagavan á 25 pessetas, y la plassa estigué plena de gom á gom de gent que arribavan allí de 80 lleguas á la rodona.

Lo públich vá tirar los banchs á la plassa.

Vaja, que de aquí déu anys son espanyols.

Ja 'l pobre Bartrina havia observat en los cafés de Marsella las grans disposicions que tenian los francesos per ser andalusos.

Y es veritat; quan un *garçon* serveix á un consumidor, al preguntarli si vol café sol, en cas de que 'l consumidor lo vulga ab llet respon:

—¡Olé! (*Au-lait.*)

Y naturalment, al sentir un francés que diu *Olé*, no podém menos de respondre.—¡Viva tu mare!

En alguns pobles del Rosselló, al igual qu' en molts de la montanya de Catalunya la gent es aficionada á fer corre 'l bou.

Pero allí entre banya y banya hi colocan una escarpela, y 'l jove que la tréu té dret de regalarla á la minyona més maca de las que presencian la corrida.

Y si la xicota se la coloca al pit ¿saben que vol dir? Vol dir:—T' estimo.

Y d' aquí 'n vé 'l casament.

Filosofia de la costum rossellonesa:

Lo jove al treure l' escarpela del cap del toro vé á dir á las nenas:

—Caséuse ab mi, que las banyas no 'm fan por.

Un pobre sabbaté que anava á cobrar un compte á rabó de una pesseta per senmana rebé un tiro del seu acreedor.

Aixó 'm recorda 'l *Pobre Llatzer* de Robert Robert.

Aprent y fadri, pegal..

pega sent noy y sent home,

y pega perque no 'm pagan

y pega quan cobro 'l compte.

Estadística de Madrid:

«A Madrid hi ha 7,000 tabernas.»

¿Y encare 'n dirán la vila del Os? No senyors, si-guin franchs y diguintne la vila del gat.

Consideració: com que 'ls set mil taberners de Madrid pagan contribució industrial, lo dia que 's tracta de fer la pols á Barcelona, diuhen los madrilenys:

—Aquí hi ha més industria que á la capital de Catalunya. O sino consultin l' estadística.

Costums de fora.

Un marit y muller, parlan del gran número de marits enganyats que hi ha al poble.

Lo marit (fent l' ullet):—Jo crech qu' en tot lo poble no n' hi ha sino un home que no ho siga.

Ella (pensant).—¿Qui és?

Ell.—(parlant per ell mateix). Tú 'l coneixes prou bé

Ella.—Donchs mira, no hi atino.

QUÈNTOS.

En una tertulia:

—¡Ay angelet meu del meu cor! deya una mare, patonejant á la seva filla, una nena de set anys. Ja sé que avuy has fet tanta bondat ¿qué vols que 't regali en premi del bon comportament?

La nena:

—Aquella capseta de satí vermell.

—¿Quina capseta?

—Aquella que quan te 'n vás al llit, hi ficas la dentadura.

La carinyosa mare 's torna roja com una rosella.

—Mira, deya un senyor á un amich seu, ja coneixes al pobre Más. Está malalt, es sórt, vá coix, se troba mitj paralítich y casi cego ¿de qué l' hi serveixen veyam, los cent mil duros que té de renda?

—¿De qué l' hi serveixen dius?

—¿Si, de qué?

—De no haver de tocar la guitarra assegut sobre un guarda-rodas, demanant una caritat per amor de Déu.

Un amo al mosso:

—Prengui aquest bagul, arribis á l' estació de France y facturil.

Passan tres ó quatre horas: lo mosso no torna, l' amo creyent que ha fugit ab lo bagul, ne dona par y la policia 'l sorpren á casa seva espanyant lo bagul.

—¡Alto! ¿qué fá vosté?

—Cumpleixo lo que l' amo m' ha manat: l' estich fracturant.

Entre un borni y un nano:

Lo nano:—Mestre, no 'us vindria poch bé un altre ull.

Lo borni:—¡Jo 'u crech!... y sobre tot per poder veure á un home del seu tamanyo.

Un cirurgiá practica una operació aguda en presencia dels seus deixebles

L' operat donava uns crits horrorosos.

—¡Calli! ¡Calli! digué l' cirurgiá ¿qué no véu que ab aquets crits no s' enten la explicació?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lo qu' es en Joanet dos molt: si s' escolta 'l seu primer de diners diu qu' n tercer; pero que gastá 'ls l' hi dol. Ell no dona un dos-invers que no sábiga ahont ho fá, perque un tot ensopegá prop del carrer de Boters.

DOS DE LLOTJA.

II.

La mèva segona-tres quan varem venir de tot vá trobar una petaca de tres-prima ab tancas d' or.

LL. MILLÀ.

SINONIMIA.

En Tot qu' es un homenot que dú una total molt llarga, me vá regalá una tot qu' era bon xiquet amarga.

RAMON ROMANISQUIS.

QUINT DE PARAULAS.

Primera ratlla horisontal y vertical, títol de una comedia catalana.—2.ª, poble de Catalunya.—3.ª, Emperador romá.—4.ª, cástich.—5.ª, nom d' un personatge bíblich

CAPITA VOYER.

CONVERSA.

—Ola Ramon. Cada dia veig la teva promesa...

—¡Ay, ay! ¿Ahont?

—Al carrer de... Ja t' ho he dit.

PALLARINGA.

TRENCA-CLOSCAS.

PLAT DE TEMAS.

Formar ab aquestas lletres lo títol de una sarsuela.

SARAUHISTA VELL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 3—Una lletra.
- 4 5—Nota musical.
- 1 3 8—Un aliment.
- 5 3 4 2—Un riu.
- 1 2 4 5 8—Un poble.
- 8 2 4 5 1 2—Id.
- 8 7 4 4 5 6 7—Id.
- 1 2 3 4 5 6 7 8—Un riu.
- 3 7 4 4 5 4 7—En las plassas de toros.
- 8 2 4 5 4 2—Un ofici exposat.
- 1 5 3 4 5—Una bestia.
- 6 7 8 7—Id.
- 8 5 4—Un riu.
- 2 4—Id. metall.
- 6—Lletra.

J. M. F. DE PETITS.

GEROGLIFICH.

a

I

C

ni

ni

ni

ni

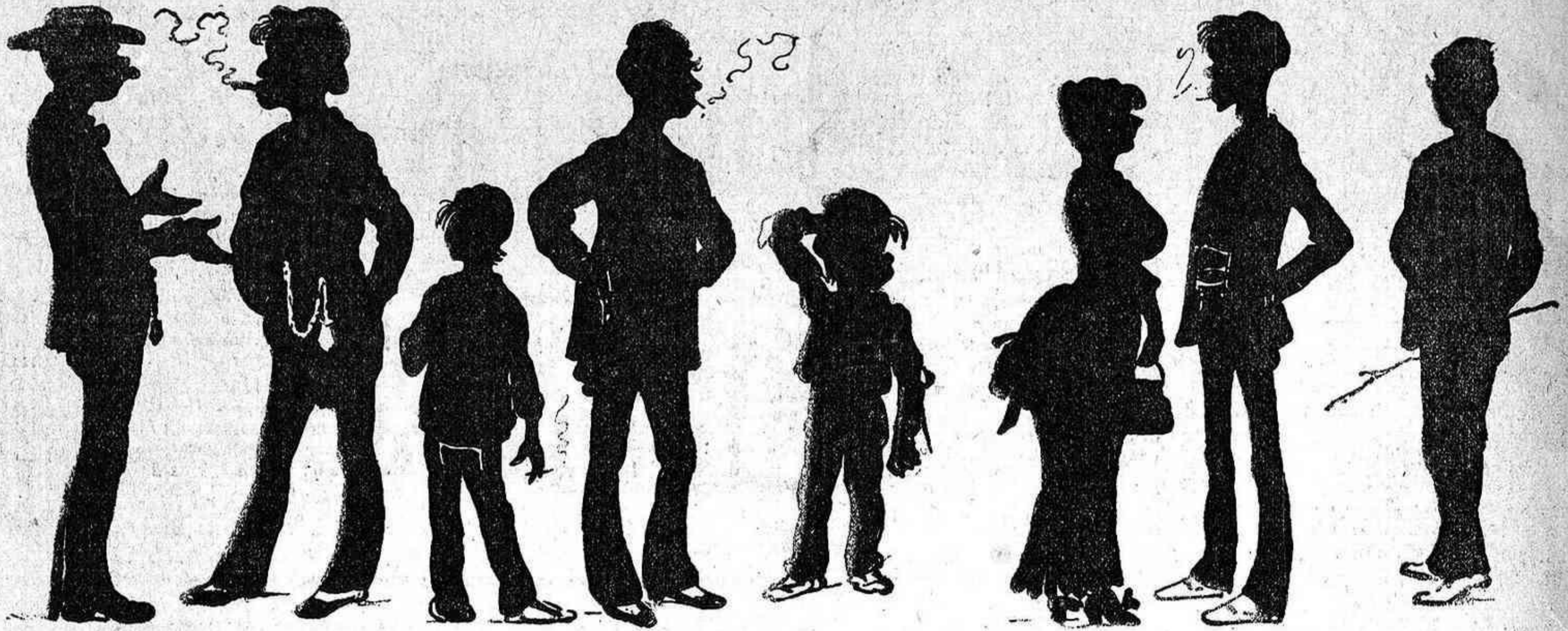
ni

SASTRE Y PARROQUIÀ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

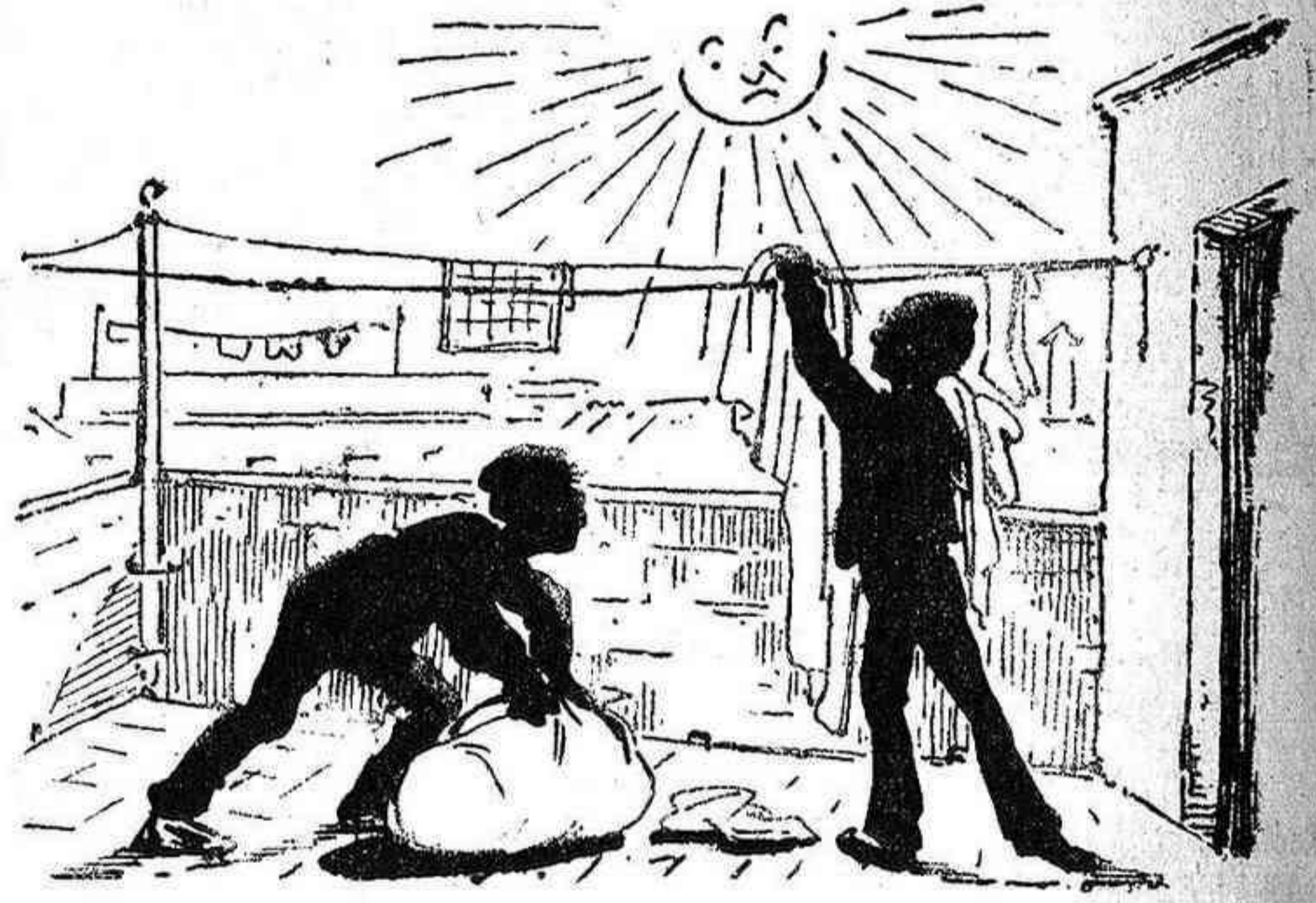
1. XARADA 1.ª—Mas-no-u.
2. Id. 2.ª—O-ve-lla.
3. ANAGRAMA—Baltó-Tabal.
4. MUDANSA.—Canya, Banya, Manyà.
5. TERS DE SÍLABAS.— PE TA CA
TA BER NA
CA NA RI
6. CONVERSA.—Má-la-ga.
7. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Figueras.
8. GEROGLIFICH.—Per ostras Marennes.

Socios industrials de la gran Companyia anónima del TARUGO.

OPERACIONS:—En la carretera.

En los terrats.

Pels carrers del Ensancne.

Pels carrers del casco antich.

PELS PISO'S.

—No s' alboroti senyora, venim á fer net ja.

En la tranvia.

En lo mercat.

Y ja veurán com lo dia méns pensat son capassos de robarnos l' Arcalde, sense qu' ell se 'n adonga.